

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1241/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Раденовић, адвокат из ..., против тужене Општина Лебане, коју заступа Општинско правобранилаштво у Лебану, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 933/2019 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 933/2019 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 933/2019 од 04.12.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П1 82/17 од 04.02.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се поништи, као незаконито, решење Скупштине општине Лебане од 03.01.2014. године и обавезан је тужилац да туженој на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 88.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другогостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Неосновано се ревизијом указује да је у поступку пред другогостепеним судом учињена

битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези 386. ЗПП, јер на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП учињену пред првостепеним судом, другостепени суд не пази по службеној дужности, а тужилац на ту битну повреду одредаба парничног поступка није указивао у жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почев од 15.06.2001. године одлукама Скупштине општине Лебане три пута био именован на функцију Општинског правобраниоца.

Побијаним решењем Скупштине општине Лебане од 03.01.2014. године утврђено је да је тужиоцу престала дужност јавног правобраниоца због истека мандата.

Тужилац тврди да је побијано решење незаконито, јер супротно одредбама Закона о општем управном поступку решење не садржи образложење нити правну поуку, као обавезни и саставни део свакога решења.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су применом материјалног права из одредби Закона о правобранилаштву, Закона о локалној самоуправи, Закона о општем управном поступку и Закона о радним односима у државним органима оценили да тужбени захтев није основан. Према датим разлозима побијано решење је декларативног, а не конститутивног карактера. Њиме се не успостављају нити укидају одређена права тужиоца, већ само констатује чињеница истека рока на који је тужилац био именован на функцију јавног правобраниоца, при чему тужилац као дипломирани правник са положеним правосудним испитом није правно неука странка, тако да изостанак правне поуке не утиче на законитост побијаног решења.

Према члану 189. Закона о државним службеницима ("Сл. гласник РС", бр. 79/2005) одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона. Према члану 202. став 1. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 21/2016 од 04.03.2016. године, а који се примењује од 01.01.2019. године) даном почетка примене овог закона на функционере, службенике и намештенике у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе престаје сходна примена Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91...23/13).

Законом о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91...23/13, који је био на снази у време доношења побијаног решења) уређена су права, обавезе и одговорности из радних односа запослених у државним органима, између осталог, у јавном правобранилаштву и одребе тог закона се примењују и на изабрана односно постављена лица.

У смислу члана 71. Закона о радним односима у државним органима против сваког решења или другог акта којим је одлучено о правима и обавезама запосленог, односно постављеног лица, запослени у државном органу, односно постављено лице се има право да поднесе приговор функционеру који руководи државним органом у року

од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана, од дана подношења приговора. Ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице, није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени, односно постављено лице може се обратити надлежном суду у року од 15 дана.

У конкретном случају, спорно решење тужена је донела 03.01.2014. године, а тужбу ради поништаја спорног решења тужилац је поднео 06.06.2017. године, по истеку законом прописаног рока за њено подношење.

Пропуштање преклузивног рока за подношење тужбе доводи до губитка права на судску заштиту, што има за последицу немогућност суда да о предмету таквог спора мериторно одлучује. Међутим, како су правне последице одлуке о одбијању захтева за поништај спорног решења исте као и у случају да је тужба одбачена као неблагоприятна, Врховни касациони суд је, применом члана 414. ЗПП ревизију тужиоца одбио као неосновану.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић